

Sigilarea amânată - două cauze majore

17 decembrie 2005

Gili Cârstea

Înțelegerea corectă a legii lui Dumnezeu – care este o transcriere a caracterului Său – se dovedește absolut necesară în încheierea lucrării lui Dumnezeu de pe pământ. Evenimentele finale – ploaia târzie, marea strigare, decretul duminical, încheierea timpului de har, timpul de strâmtorare, plăgile, decretul de moarte, revenirea Domnului Hristos – toate acestea așteaptă și depind de sigilarea poporului lui Dumnezeu. Iar sigilarea depinde de înțelegerea corectă a cauzelor care produc moartea a doua și nevinovăția lui Dumnezeu în procesul nimicirii.

Ioan pune acest concept într-o ecuație simplă: “Vânturile pământului” sunt ținute deoarece sigilarea nu a avut loc. “După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: ‘Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!’” (Apoc 7:1-3).

Dacă sigilarea este “o fundamentare în adevăr, atât intelectuală cât și spirituală, încânt ei nu pot fi clintiți,” ce aspect al adevărului a rămas obscur și astfel împiedică realizarea sigilării?

Unul este descris de Ezechiel în capitolul nouă al cărții lui: “Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo” (Eze 9:4).

Aici este vorba de urâciunile care se săvârșesc “în mijlocul Ierusalimului,” nu în mijlocul Babilonului, deși biserica rămășiței nici din cauza acestora nu mai suspină și geme. Ați auzit pe cineva predicând, ați citit vreun articol în reviste sau pe siturile bisericii, sau în conversații particulare “suspînând” și recunoscând că “în mijlocul Ierusalimului” există urâciuni, urâciunea pustirii “așezată în locul sfânt”? Toată lumea vede doar lucruri sfinte și binecuvântate în mijlocul Ierusalimului. Presa oficială ne-a sufocat de “realizări” și performanțe, dar nu suflă nimic despre idolatria subtilă care se strecoară pe sub etica adventistă. Acesta este unul dintre motivele pentru care sigilarea încă nu a început.

“Urâciunea pustiirii” este confundată cu taina evlaviei iar Baal se prezintă ca fiind Iisus Christos.

Un alt motiv important pentru amânare este bezna totală cu privire la consecințele despărțirii de natura divină, de izvorul vieții. Ascultați:

“Și te nimicesc, heruvim ocrotitor din mijlocul pietrelor scânteietoare...” (Eze 28:6-19). Acesta nu este un act al puterii arbitrare a lui Dumnezeu. Batjocoritorii îndurării Sale culeg ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții; și când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu, se deconectează singur de la viață... Printr-o viață de rebeliune, Satana și toți cei care se unesc cu el se așează singuri într-un asemenea dezacord cu Dumnezeu încât chiar prezența Sa este pentru ei un foc mistuitor. Slava Celui care este dragoste îi va nimici. Îngerii nu au înțeles acest lucru la începutul mării controversate. Dacă Satana și oștile lui ar fi fost lăsați să culeagă rezultatul deplin al păcatului lor, ei ar fi pierit; dar îngerii nu ar fi înțeles că acesta este rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor ar fi rămas o îndoială despre bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță rea care ar fi produs roada ei mortală de păcat și nenorocire” (DA 764).

În ce privește opinia îngerilor, sămânța rea a fost smulsă, ei s-au clarificat deplin la cruce despre natura păcatului și originea morții. Au înțeles că moartea este rezultatul firesc al desprinderii de izvorul vieții și nu pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultare.

Dar oamenii încă nu au înțeles acest lucru. Chiar biserica celor aleși, chemată să ducă lumii solia îngerului al treilea, crede și predică nebunia Babilonului la acest subiect. Sigiliul lui Dumnezeu nu poate fi pus peste această credință falsă, căci ea ar perpetua bănuiala îngerilor, propagând de-a lungul veșniciei “roada ei mortală” care a nenorocit pământul.

Cei sigilați vor înțelege clar că moartea este produsă de desprinderea voluntară de izvorul vieții, fiind “rezultatul inevitabil al păcatului” și nicidecum pedeapsa lui Dumnezeu. Ei vor plânge amar privind cum “în mijlocul Ierusalimului” această urâciune este cultivată, promovată și onorată de academia poporului ales.

Sigilarea este amânată de cel puțin un secol, iar Dumnezeu nu poate oferi puterea ploii târzii în plinătatea ei unor oameni care își imaginează că violența și constrângerea sunt instrumente acceptabile în împărăția lui Dumnezeu, ca ultimă soluție. Ei trebuie să devină Mireasa Mielului, nicidecum amanta balaurului. Mielul nu se poate uni cu Ohola sau cu Oholiba (Eze 23:4), căci iubita Lui trebuie să-l împărtășească credința despre Tatăl înainte de a fi pregătită pentru nuntă. Ea nu poate râvni moștenirea Fiului, nutrind în același timp concepția balaurului despre Tatăl. Sigiliul – inelul de nuntă - nu va fi pus niciodată asupra cuiva care cultivă îndoiele despre natura păcatului sau cauzele morții.

Ceea ce nu au înțeles îngerii la începutul mării controversate va trebui să înțeleagă rămășița la sfârșitul mării controversate, altfel sigilarea se va amâna la nesfârșit, iar noi ne vom frânge mâinile în zadar declamând plini de evlavie că revenirea este amânată deoarece încă nu a fost “reprodus în mod desăvârșit” caracterul lui Dumnezeu în poporul Său. Dar continuăm să spunem lumii că Dumnezeu este la originea dezastrelor planetare. Într-o asemenea nebunie nu ne mai poate ajuta nici chiar Iisus Christos.